Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 448 van 22 september 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat D. GEENS**
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 5 september 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 augustus 2025.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2026 met toepassing van oud artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 maart 2026.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De Raad verwijst naar artikel 5.12, § 3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*BS* 19 juni 2026), dat luidt als volgt:

"§ 3. Voor alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet hangende zijn voor de Raad en waarvoor met toepassing van artikel 39/74 van de wet van 15 december 1980 reeds een terechtzitting werd vastgesteld of waarop reeds een procedure in de zin van artikel 39/73, 39/73-2 of 39/73-3 van dezelfde wet wordt toegepast, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet. […]"

Ingevolge de hierboven geciteerde wetsbepaling verloopt de onderhavige procedure aldus overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet.

2. Overeenkomstig (oud) artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

"*1. Verzoeker, die de Nigeriaanse nationaliteit bezit, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", waarbij zijn huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.*

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn aangehaalde vervolgingsfeiten. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 309 082 van 28 juni 2024.

In het kader van zijn huidig verzoek vermeldt verzoeker dat zijn problemen nog actueel zijn in Nigeria, en voegt hieraan toe dat hij nu ook aan diabetes lijdt en deze moeilijk te behandelen is in Nigeria. Hij legt medische documenten neer ter staving van zijn huidig verzoek.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt onder meer op goede gronden gemotiveerd dat:
(i) wat betreft de problemen die hij reeds uiteengezet heeft tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming, hij hiervoor geen nieuwe elementen aanbrengt, noch iets wijzigt aan zijn vorige verklaringen, bijgevolg de eerdere beoordeling van het CGVS blijft staan.
(ii) wat betreft zijn vrees omtrent de behandeling van zijn diabetes, wat wordt gestaafd door de voorgelegde medische documenten, deze vrees geen verband houdt met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Nergens uit zijn verklaringen blijkt dat hij om één van de redenen voorzien in de Vluchtelingenconventie, zijnde ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging, of het behoren tot een sociale groep, geen afdoende medische behandeling kreeg of zou kunnen krijgen in Nigeria. Hij maakt dus zelf geen gewag van het feit dat hij omwille van één van de redenen voorzien in de Vluchtelingenconventie geen afdoende medische behandeling kreeg of zou kunnen krijgen in Nigeria. Hij dient zich voor de beoordeling van de medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag tot machtiging tot verblijf gericht aan de minister of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Hieruit blijkt duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer ermee belast is om de toegankelijkheid van de medische zorgen die een vreemdeling nodig heeft in diens land van herkomst te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Het Commissariaat-generaal zou haar bevoegdheid overschrijden indien zij hierover een uitspraak zou doen.
(iii) er actueel voor burgers in de deelstaat Edo geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die verzoeker heeft aangebracht in het kader van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming, elementen die zij afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het kort herhalen van zijn reeds eerder afgelegde verklaringen en van zijn vrees, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

7. Verzoeker stelt dat: "Ook waar de beslissing stelt dat er "geen bijzondere procedurele noden" werden vastgesteld, blijft de motivering summier. Een nieuw gediagnosticeerde chronische aandoening kan nochtans tot bijzondere kwetsbaarheid leiden die de wijze van horen en beoordelen beïnvloedt (denk aan concentratie, stress-tolerantie, medische afspraken, nood aan bijkomende tijd om bewijs te verzamelen). De beslissing volstaat met te zeggen dat bij het eerste verzoek niets dergelijks werd vastgesteld en dat er geen bijkomende elementen zijn die "een ander licht" daarop werpen, zonder uit te leggen waarom de nieuwe medische situatie geen enkele procedurele tegemoetkoming vergt. Dat is temeer problematisch omdat de kern van het "volgend verzoek" net in de nieuwe medische context ligt, zodat een actualisering van de kwetsbaarheidsbeoordeling aangewezen was.".

De Raad merkt op dat uit zijn voorgelegde medische attesten niet kan worden afgeleid dat hij omwille van zijn medische problemen niet bij machte is om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan voorliggende procedure deel te nemen.

Verzoeker, die in de vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ daarenboven zelf eenduidig aangaf dat er geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken, toont verder niet concreet aan en maakt niet hard dat er in casu en in het kader van zijn voorliggend, volgend verzoek om internationale bescherming bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze eventuele steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Verder duidt hij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van zijn verzoek of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

Uit de door verzoeker bijgebrachte attesten blijkt geenszins dat zijn medische problemen van die aard zijn dat hij niet in staat zou zijn (geweest) om bij de Dienst Vreemdelingenzaken volwaardige verklaringen af te leggen. Verder blijkt uit het verslag van zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij in staat bleek het gesprek te volgen, de inhoud van de gestelde vragen te begrijpen en hierop duidelijke en concrete antwoorden te formuleren. Er kan uit het geheel van zijn verklaringen afgelegd tijdens zijn tweede verzoek om internationale bescherming dan ook geenszins worden afgeleid dat hij niet in staat was om uitgebreide en coherente verklaringen af te leggen, of niet bij machte was om op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de asielprocedure deel te nemen.

8. Waar verzoeker het gebrek aan persoonlijk onderhoud hekelt om met name te worden gehoord omtrent zijn medische kwetsbaarheid, blijkt echter uit de lezing van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoeker een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voegt een voorwaarde toe aan de wet waar hij meent dat de commissaris-generaal in zijn beslissing dient te motiveren waarom toepassing wordt gemaakt van voormelde bepaling. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: "Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (…) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.". De toepassing van deze bepaling bevat op zich al impliciet de reden waarom de commissaris-generaal afziet van een persoonlijk onderhoud, met name het oordeel dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen; de commissaris-generaal behoeft hierover niet nader te motiveren. De Raad wijst erop dat aan verzoeker tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn

aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt tot slot vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

9. De Raad merkt op dat overeenkomstig artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens, met name zijn nieuwe medische situatie (diabetes), dient te worden nagegaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij "de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt", m.a.w. of ze van dien aard zijn dat ze tot een andere beslissing kunnen leiden dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. Dat elementen nieuw zijn in die zin dat ze nooit eerder werden aangebracht, volstaat dus geenszins (an sich), aangezien het moet gaan om nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming in de zin van voormelde artikelen aanzienlijk vergroten. De commissaris-generaal heeft onderzocht, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, wat in casu niet het geval is in het kader van zijn huidig verzoek. Bijgevolg kon de commissaris-generaal zijn verzoek onontvankelijk verklaren.

De Raad wijst er verder op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

10. De Raad merkt verder op dat verzoeker geheel niet aannemelijk maakt dat zijn medische problemen in zijn hoofde vervolging zouden uitmaken of dat hij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoeker middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. De Raad merkt op dat eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet valt onder het toepassingsgebied van artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Uit de elementen in het dossier kan niet blijken dat de autoriteiten van Nigeria hem op intentionele wijze de nodige medische zorgen of begeleiding zullen ontzeggen (HvJ 18 december 2014 (GK), C-524/13, M'Bodj). Verzoeker moet zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen richten tot de geëigende procedure. De Raad is in casu overeenkomstig artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet niet bevoegd om bij de behandeling van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal inzake een verzoek om internationale bescherming, te oordelen over de vraag of de verzoeker aan een ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit, noch over de vraag of de verzoeker een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate verzorging mogelijk zou zijn in het land van herkomst (cf. RvS 26 augustus 2015, nr. 11.504 (c)).

Dat de behandeling in zijn land van herkomst, Nigeria, niet voldoet aan zijn verwachtingen of aan hetgeen zijn gezondheidstoestand noodzaakt, kan te wijten zijn aan verschillende factoren en houdt op zich geen verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dat verzoeker wegens een gebrek aan inkomen, financieel niet of moeilijk in staat zal zijn om de kosten voor zijn behandeling zelf te dragen, houdt evenmin verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. In de mate dat kan worden aangenomen dat er een kwaliteitsverschil mogelijk is tussen de gezondheidszorg in België en Nigeria of er in Nigeria geen adequate behandeling voorhanden is, houdt dit kwaliteitsverschil geen verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De eventuele tekortkomingen van het Nigeriaanse gezondheidsstelsel vallen an sich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, maar kunnen wel worden voorgelegd in het kader van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Indien verzoeker meent dat hij om medische redenen in de onmogelijkheid verkeert terug te keren naar Nigeria, dient hij de daartoe geëigende procedure te volgen en een machtiging tot verblijf aan te vragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

11. In zoverre verzoeker tracht te laten uitschijnen dat hij verwesterd zou zijn of als dusdanig zou riskeren te worden beschouwd bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, merkt de Raad op dat verzoeker geen overtuigende concrete elementen bijbrengt waaruit een (toegeschreven) verwestering kan blijken. Door louter te verwijzen naar zijn (langdurig) verblijf in België maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat hij om deze reden verwesterd is of zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Nigeria om die reden zal worden geviseerd, gestigmatiseerd of vervolgd. De verwijzing naar een 'levenswijze (…) die haaks staat op de situatie in Nigeria' is verder niet meer dan een blote bewering die niet wordt gestaafd met enig bewijselement. Verzoekers betoog mist verder elke concretisering en persoonlijke invulling zodat verzoeker niet overtuigt dat hij zich waarden, normen, meningen of gedragingen, die strijdig (kunnen) zijn met deze die gelden in de Nigeriaanse samenleving, zodanig eigen zou hebben gemaakt dat hij bij terugkeer naar Nigeria een risico zou lopen op vervolging of ernstige schade. Verzoeker toont niet aan dat zijn (langdurig) verblijf in België van hem dusdanig heeft veranderd dat hij zijn leven in Nigeria niet opnieuw zou kunnen opnemen en aldaar niet meer zou kunnen aarden. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat hij omwille van zijn (langdurig) verblijf in België zou kunnen worden gepercipieerd als verwesterd en bijgevolg in de negatieve aandacht zou kunnen komen en worden geviseerd, gestigmatiseerd of vervolgd.
Ook anderszins maakt hij niet aannemelijk dat hij omwille van zijn afwezigheid uit Nigeria bij een terugkeer in moeilijke omstandigheden terecht dreigt te komen. Verzoeker die in 1986 is geboren en tot 2007 in Nigeria heeft verbleven, maakt met zijn loutere bewering geenszins aannemelijk dat hij totaal zou zijn vervreemd van de Nigeriaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verder toont verzoeker niet aan dat of waarom hij bij een terugkeer naar Nigeria zou worden geconfronteerd met zodanig ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat hij er niet (meer) zou kunnen aarden, minstens laat hij na dit nader toe te lichten. De loutere duur van zijn verblijf in België is niet van die aard dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Nigeriaanse normen en waarden.

Waar verzoeker zeer algemeen stelt dat hij zich afkeerde tegen de samenleving in Nigeria, en dat de situatie in zijn land van herkomst steeds "erger" is geworden, merkt de Raad op dat verzoeker op de vlakte blijft en zijn summier betoog niet verder toelicht, en bij gebrek aan verdere in concreto elementen alsook duiding en uitleg, maakt hij niet aannemelijk hoe dit voorgaande in concreto in zijn hoofde tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zouden leiden.

Wat betreft verzoeker zijn betoog dat hij geen binding meer heeft met Nigeria, stelt de Raad vast dat aan deze omstandigheid geen actor van vervolging of ernstige schade, zoals omschreven in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, ten grondslag ligt. Verder wijst de Raad erop dat deze problematiek niet afdoende is om te gewagen van een daad van vervolging, zoals omschreven in artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet, of als ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van deze wet. Het loutere gegeven geen binding meer te hebben in Nigeria bereikt niet het vereiste minimumniveau van ernst om als een daad van vervolging of als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt.

Gelet op deze vaststellingen, maakt verzoeker zijn vrees om in een situatie te zullen terechtkomen van extreme armoede dan ook niet aannemelijk. De Raad wijst er verder op dat de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Nigeria geen betrekking heeft op verzoekers persoon en aldus niet volstaat om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar Nigeria met socio-economische of humanitaire moeilijkheden riskeert te worden geconfronteerd die uitgaan van een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, met name dat hij op een intentionele en gerichte wijze in geval van terugkeer naar Nigeria, een reëel risico loopt te worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waardoor hij in de onmogelijkheid zal verkeren om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien.

Het feit dat hij sinds enkele jaren in België verblijft, betreft een motief dat op zich helemaal niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen enkel en alleen op grond van de vaststelling van een (langdurig) verblijf in België. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad zijn enkel bevoegd zijn eventueel risico bij een terugkeer naar zijn land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico is het voorgaande motief niet relevant. Indien hij een (langdurig) verblijf in België wenst op te werpen als element voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning moet hij zich, volgens de in de Vreemdelingenwet voorziene procedure, wenden tot de bevoegde overheidsinstantie.

12. Wat betreft een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, c) van de Vreemdelingenwet, wordt de analyse van de commissaris-generaal in het licht van de actuele objectieve

landeninformatie die in de bestreden beslissing en de aanvullende nota van 22 december 2025 aangereikt wordt, door de Raad overgenomen.

De Raad verwijst integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de geactualiseerde landeninformatie bijgebracht door het CGVS, waaronder o.a. de "EUAA Nigeria – Country Focus van juli 2024", de "EUAA Nigeria – Country Focus van november 2025", en de "EUAA Nigeria: security situation van november 2025". Na zorgvuldige lezing hiervan concludeert de Raad samen met de commissaris-generaal dat er voor burgers in de deelstaat Edo, waar verzoeker laatst woonachtig was, actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de deelstaat Edo aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarnaar verzoeker in zijn aanvullende nota van 22 december 2025 verwijst, loopt verder gelijk met, dan wel ligt in het verlengde van de voormelde informatie. Noch het betoog van verzoeker, noch de informatie waarnaar hij verwijst is van die aard om te doen besluiten dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stelt.

13. Verzoeker stelt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijft gehouden om elke reële artikel 3-dreiging te onderzoeken.

De Raad wijst er op dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek of er in casu nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde. Voorts betreft noch de bestreden beslissing, noch deze beschikking een verwijderingsmaatregel, en wordt er geen uitspraak gedaan over een terugkeerbeslissing of verwijdering, maar enkel over de vraag of verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming.

14. Bijgevolg lijkt verzoeker geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig oud artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig oud artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

4.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

4.2. Oud artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

5. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 3 juni 2026 om 10 uur 30 staat het volgende vermeld:

"De voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoeker legt een aanvullende nota neer en stelt dat de bestreden beslissing en voormelde beschikking "geen rekening houden met de evolutie van de situatie op het terrein", aangezien de recentste informatie waarop deze zijn gebaseerd dateert van 2024. Met de neergelegde aanvullende nota brengt verzoeker meer recente informatie bij, met updates tot en met mei 2026. Uit deze updates blijkt dat de algemene veiligheid in Nigeria aanzienlijk is verslechterd en hiernaar is geen nieuw onderzoek gevoerd. Een verwijzing naar de COI Focus van juli 2024 is onvoldoende actueel en bijgevolg vermag de Raad verweerder niet zonder meer te volgen in diens oordeel. Los daarvan geeft verzoeker inmiddels blijk van een verhoogde kwetsbaarheid die blijkt uit de medische stukken die hij aan zijn dossier heeft toegevoegd. Hij lijdt aan diabetes, wat mogelijk een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 rechtvaardigt, maar waarbij ook moet worden nagegaan of de nodige opvolging beschikbaar is in Nigeria en of dit geen verhoogde kwetsbaarheid met zich meebrengt in geval van terugkeer die het extra moeilijk maakt om zich staande te houden. Dit gegeven lag bij de beoordeling in 2024 nog niet in balans, aangezien verzoeker toen nog niet eens wist dat hij lijdt aan diabetes. Verder wijst verzoeker nog op zijn Igbo-etnie en op het gegeven dat hij christen is en afkomstig uit Biafra. Hij benadrukt ook zijn langdurige afwezigheid uit Nigeria, waar hij reeds is vertrokken in 2007, wat maakt dat hij er niet langer kan worden ondersteund door een netwerk. Ook naar dit gebrek aan een netwerk is geen onderzoek gevoerd. Besluitend stelt verzoeker dat dit alles er minstens aanleiding moet toe geven de bestreden beslissing te vernietigen, in welk geval hij de Raad ook vraagt om zijn beschermingsverzoek onmiddellijk ontvankelijk te verklaren."

Zoals geacteerd in het proces-verbaal legt verzoeker overeenkomstig oud artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarin via consulteerbare weblinks wordt verwezen naar algemene landeninformatie daterend van 2024 tot 2026.

6. Voormeld betoog doet geen afbreuk aan de vaststellingen die zijn terug te vinden in de beschikking van 10 maart 2026.

6.1. Verzoeker herhaalt dat uit de door hem bijgebrachte medische stukken blijkt dat hij lijdt aan diabetes.
In voormelde beschikking wordt hierop omstandig geantwoord. Door louter eerder afgelegde verklaringen en aangevoerde argumenten te herhalen, zonder echter concreet in te gaan op de inhoud van de beschikking en hiertegen daadwerkelijk enige concrete repliek te formuleren, doet verzoeker thans niet anders oordelen dan wat werd uiteengezet en slaagt hij er niet in de concrete vaststellingen in de beschikking in een ander daglicht te plaatsen.

In deze wordt niet betwist dat verzoeker diabetes heeft. Zoals in punt 10 van de voormelde beschikking wordt geduid, maakt verzoeker evenwel niet aannemelijk dat zijn medische problemen in zijn hoofde vervolging zouden uitmaken of dat hij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Hij toont niet aan dat er een verband bestaat met de vervolgingsgronden noch toont hij aan dat zijn medische problemen vallen onder de criteria voor subsidiaire bescherming.
In dit verband verwijst de Raad nogmaals naar de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt immers dat eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet valt onder het toepassingsgebied van (oud) artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, thans vigerend artikel 15, b) van Verordening (EU) 2024/1347 dat inhoudelijk hetzelfde luidt. Zo stelt het Hof:
"In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (…) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.
Gelet op een en ander moet artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83 aldus worden uitgelegd dat de daarin omschreven ernstige schade niet ziet op een situatie waarin onmenselijke of vernederende behandelingen, zoals die welke zijn bedoeld in de in het hoofdgeding aan de orde zijnde wettelijke regeling, die een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt mogelijkerwijs ondergaat in geval van terugkeer naar zijn land van

herkomst, het gevolg zijn van het ontbreken van adequate behandeling in dat land, zonder dat hem medische zorg opzettelijk wordt geweigerd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41; HvJ 24 april 2018, C-353/16, M.P., § 51).

Uit bovenstaande rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat de ernstige schade bedoeld in oud artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, thans vigerend artikel 15, b) van Verordening (EU) 2024/1347, moet voortvloeien uit de gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in oud artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, thans vigerend artikel 6 van Verordening (EU) 2024/1347. In casu toont verzoeker niet aan – en evenmin kan dit blijken uit de elementen in het dossier – dat de Nigeriaanse overheden of hulpverleners hem opzettelijk de nodige medische zorgen of begeleiding zullen ontzeggen. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat hij in Nigeria geen toegang zou hebben tot de benodigde medische behandeling. Verzoeker brengt geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hem als Nigeriaans staatsburger door een actor van vervolging of ernstige schade op intentionele en gerichte wijze een medische behandeling zou worden ontzegd of opzettelijk toegang zou worden geweigerd. Hij toont niet aan dat hem als Nigeriaans staatsburger op intentionele en gerichte wijze medische behandeling zou worden ontzegd of hem opzettelijk toegang tot medicamenteuze ondersteuning zou worden geweigerd. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat er bij terugkeer naar Nigeria een reëel risico bestaat dat hem opzettelijk de benodigde medische zorgen worden ontzegd of geweigerd. Zijn kritiek op het ontbreken van een verdergaande analyse van de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de nodige gezondheidszorg, kan niet tot een andere beoordeling leiden.
De Raad herhaalt: "*Dat de behandeling in zijn land van herkomst, Nigeria, niet voldoet aan zijn verwachtingen of aan hetgeen zijn gezondheidstoestand noodzaakt, kan te wijten zijn aan verschillende factoren en houdt op zich geen verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dat verzoeker wegens een gebrek aan inkomen, financieel niet of moeilijk in staat zal zijn om de kosten voor zijn behandeling zelf te dragen, houdt evenmin verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. In de mate dat kan worden aangenomen dat er een kwaliteitsverschil mogelijk is tussen de gezondheidszorg in België en Nigeria of er in Nigeria geen adequate behandeling voorhanden is, houdt dit kwaliteitsverschil geen verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De eventuele tekortkomingen van het Nigeriaanse gezondheidsstelsel vallen an sich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, maar kunnen wel worden voorgelegd in het kader van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.*"
Indien verzoeker meent dat hij om medische redenen in de onmogelijkheid verkeert terug te keren naar Nigeria, dient hij de daartoe geëigende procedure te volgen en een machtiging tot verblijf aan te vragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zoals ook herhaaldelijk gesteld in de bestreden beslissing en voormelde beschikking. Punt 10 van de beschikking blijft bijgevolg gehandhaafd. De Raad benadrukt nog dat de bestreden beslissing in casu geen terugkeer- of verwijderingsbeslissing uitmaakt.

6.2. Waar verzoeker nog de nadruk legt op zijn beweerde kwetsbaarheid omwille van zijn medische problemen, merkt de Raad dat omtrent zijn argumenten hierover in het verzoekschrift reeds werd geantwoord in punten 7, 8 en 10 van de beschikking. Verzoeker brengt met zijn algemeen en vaag betoog ter zitting geen concrete elementen aan die hierover anders doen denken en anders doen besluiten.
Verzoeker stelt ter zitting nog dat de door hem bijgebrachte medische attesten duiden op een "*verhoogde kwetsbaarheid*" in zijn hoofde en dat moet worden nagegaan of zijn medische problemen het hem "*in geval van terugkeer extra moeilijk maken om zich staande te houden*". Verzoeker heeft dit argument als zodanig echter nooit eerder aangevoerd en evenmin in zijn verzoekschrift ontwikkeld. De Raad beklemtoont dat een verzoek tot horen er niet toe strekt om onvolkomenheden in het verzoekschrift alsnog recht te zetten of om nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Een vraag tot horen na een beschikking op grond van (oud) artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft immers uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Die vraag biedt de verzoeker echter geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Het gaat er enkel om dat wie daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)). Een verzoek tot horen dient niet om het verzoekschrift uit te breiden, en kan en mag derhalve niet als dusdanig worden gebruikt. De Raad herinnert aan oud artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet dat stelt dat geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan deze die in het verzoekschrift zijn uiteengezet. Verzoeker laat verder na aan te tonen dat hij deze middelen en argumenten niet eerder kon ontwikkelen in zijn inleidend verzoekschrift. Verzoeker formuleert tijdens zijn betoog ter terechtzitting een nieuw middel en argumentatie tegen de bestreden beslissing, wat, gelet op hogervermeld doel van de vraag tot horen, bijgevolg laattijdig en niet ontvankelijk is, daar verzoeker dit niet eerder aanhaalde in het verzoekschrift hoewel hij daartoe de mogelijkheid had en hij minstens het tegendeel niet aantoont. Verzoeker toont daarenboven met dit vage betoog niet in concreto aan dat zijn medische problemen belangrijke negatieve gevolgen zouden hebben voor zijn zelfredzaamheid en autonomie, noch kan zulks worden gelezen in de stukken van het rechtsplegingsdossier. Bovendien vertoont zijn betoog geen verband met een vervolgingsgrond of met een actor van vervolging of ernstige schade.

6.3. Verzoeker wijst nog op zijn Igbo-etnie, het gegeven dat hij christen is en zijn afkomst uit Biafra. In het kader van zijn vorig beschermingsverzoek oordeelden zowel de commissaris-generaal als de Raad in zijn arrest nr. 309 082 van 28 juni 2024 dat aan zijn verklaringen voor het CGVS, met name dat hij tweemaal door moslimjongeren (etnische Haussa) werd belaagd omdat hij had deelgenomen aan protestacties tegen de marginalisering van de Igbo's en zij tegen deze protestacties waren, geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker maakte geen melding van andere problemen, noch in verband met zijn christelijke geloof of zijn Igbo-etnische afkomst, noch om enige andere reden. Luidens zijn verklaringen was verzoeker overigens laatst woonachtig in Edo State, gelegen in het zuiden van Nigeria waar ook voornamelijk christenen wonen (EUAA, *"Country Focus: Nigeria"*, november 2025, p. 79-80). Door ter zitting louter te verwijzen naar zijn christelijke geloof, zijn Igbo-etnische afkomst en zijn herkomst, voert verzoeker geen nieuwe feiten of elementen aan die afbreuk doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid, noch kan hieruit worden afgeleid dat hij omwille van zijn geloof en etnie bij terugkeer naar Nigeria een gegronde vrees voor vervolging koestert dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt. In de bestreden beslissing wordt dus terecht besloten: *"Wat betreft de problemen die u reeds uiteengezet heeft tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming, u brengt hiervoor geen nieuwe elementen, noch wijzigt u iets aan uw vorige verklaringen, bijgevolg blijft de eerdere beoordeling van het CGVS staan."* De Raad stelt hierbij vast dat verzoeker dit motief als zodanig ook niet heeft betwist in zijn verzoekschrift.

6.4. Verzoeker verklaart verder dat hij in Nigeria geen enkel netwerk heeft, gelet op zijn langdurige afwezigheid. Dit gegeven op zich houdt evenwel geen verband met de oude artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, thans vigerend artikel 3, punten 1, 5 en 6 van Verordening (EU) 2024/1347. De loutere bewering dat verzoeker in Nigeria niet over een netwerk beschikt, is een puur socio-economisch probleem dat is gelinkt aan een herintegratie in de Nigeriaanse samenleving zonder dat in deze sprake is van enige intentionele benadeling in de zin van een bedreiging van zijn vrijheid, leven of fysieke integriteit. Deze problematiek is niet afdoende en bereikt niet het vereiste minimumniveau van ernst om als een daad van vervolging of als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van oud artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, thans vigerend artikel 15, b) van Verordening (EU) 2024/1347, te kunnen worden aangemerkt. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat hij bij terugkeer naar Nigeria op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.
Er kan worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar Nigeria mogelijk bepaalde aanpassingsmoeilijkheden zal kennen. Tevens kan worden aangenomen dat het van verzoeker enige inspanning zal vergen om zijn leven er verder op te bouwen. Hieruit kan echter niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

De Raad verwijst verder naar wat reeds werd uiteengezet in punt 11 van de beschikking waar op dit betoog omtrent een gebrek aan binding met Nigeria en zijn langdurige afwezigheid reeds werd ingegaan. Door louter eerder aangehaalde verklaringen te herhalen, zonder echter concreet in te gaan op de inhoud van de beschikking en hiertegen daadwerkelijk enige concrete repliek te formuleren, met name zoals uiteengezet in punt 11, doet verzoeker thans niet anders oordelen dan wat werd uiteengezet in de beschikking en slaagt hij er niet in de concrete vaststellingen in de beschikking in een ander daglicht te plaatsen.

Ten slotte verwijst de Raad nog naar wat reeds werd geoordeeld in het arrest nr. 309 082 van 28 juni 2024: "*Verzoeker stelt dat hij zich een levenswijze heeft eigen gemaakt die haaks staat op de situatie in Nigeria. Hij stelt dat hij Nigeria in 2007 verliet en slechts kortstondig terugkeerde gedurende een maand in 2015. Hij stelt dat hij bovendien onvermogend is en geen huisvesting of enig sociaal netwerk heeft in Nigeria. Hij vreest bij een gedwongen terugkeer in voor hem vreemd land in een situatie te zullen terechtkomen van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften. De Raad is echter van mening dat verzoeker niet aantoont dat hij, op intentionele en gerichte wijze in geval van terugkeer naar Nigeria een reëel risico op ernstige schade loopt. De Raad wijst er vooreerst op dat verzoeker zijn socio-economische omstandigheden niet eerder heeft aangehaald als redenen waarom hij niet terug kan keren naar Nigeria. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij over onderdak beschikte en samenwoonde met zijn familie in Edo State (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 6). Verzoeker is tot het zesde middelbaar naar school geweest (DVZ-Verklaring, stuk 7, p. 7). Verder had verzoeker een eigen handel en verkocht hij alcoholische dranken (Ibid., p. 10). Voordien deed hij aan "street work". Bovendien heeft verzoeker regelmatig contact met zijn familie in Nigeria (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 8-9, 11). Verzoeker beschikt aldus wel degelijk over een sociaal en familiaal netwerk aldaar. Verzoeker toont aldus niet aan dat hij bij terugkeer naar Nigeria in een situatie zal terechtkomen van extreme armoede waardoor hij in de onmogelijkheid zal verkeren om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien. De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn betoog, dat geen link vertoont met een vervolgingsgrond of een actor van vervolging of ernstige schade in wezen aanstuurt op een onderzoek naar de toekenning van een verblijfsstatus om andere redenen dan de behoefte aan internationale bescherming in de zin van artikel 1, § 1, 16°, van de Vreemdelingenwet, namelijk op discretionaire basis, uit mededogen of op humanitaire gronden, maar dit valt buiten de bevoegdheid van de commissaris-generaal en de Raad*."

In het kader van zijn tweede beschermingsverzoek, bevestigt verzoeker dat hij nog steeds contact heeft met zijn vader (AD CGVS, Verklaring volgend verzoek, nr. 22).

6.5. In zoverre verzoeker ter zitting, verwijzend naar de aanvullende nota die hij er neerlegt, aanvoert dat uit de informatie die wordt aangehaald in die nota blijkt dat de situatie in zijn land van herkomst inmiddels aanzienlijk is gewijzigd ten opzichte van de situatie ten tijde van zijn eerdere verzoek om internationale bescherming, laat hij na hieraan in zijn hoofde een concrete nood aan internationale bescherming te verbinden en aan te tonen. De loutere verwijzing naar politieke spanningen en geweld en veiligheidsincidenten in Nigeria alsook gebreken in het Nigeriaans rechtssysteem, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbreekt. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe in gebreke. Met een loutere stelling in de aanvullende nota dat rekening moet worden gehouden met zijn profiel, zonder dit verder te concretiseren of toe te lichten, komt verzoeker hieraan niet tegemoet.

In zoverre verzoeker de aanvullende nota aanwendt in het kader van de algemene veiligheidssituatie in Nigeria, merkt de Raad op dat uit het geheel van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier duidelijk naar voren komt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend zijn.

Verder wordt niet betwist dat er zich in Edo State, waar verzoeker laatst woonachtig was zoals gesteld in de bestreden beslissing en voormelde beschikking, veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen waarbij diverse actoren kunnen betrokken zijn. Het geheel van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier wijst er evenwel op dat er in de deelstaat Edo actueel en in het algemeen geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de deelstaat Edo aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van oud artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, thans vigerend artikel 15, c) van Verordening (EU) 2024/1347 dat inhoudelijk hetzelfde luidt. Aldus blijkt dat voor de deelstaat Edo geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich in casu niet stelt.

Met zijn aanvullende nota brengt verzoeker geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of dat hieruit de verkeerde conclusies zouden zijn getrokken of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen. De in de aanvullende nota aangehaalde landeninformatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop voormelde gedane analyse van de veiligheidssituatie in Nigeria, en in het bijzonder in de deelstaat Edo, is gesteund. De informatie die verzoeker bijbrengt in zijn aanvullende nota, doet hierover niet anders denken. De informatie over Delta State en Benue State is hier niet dienstig aangezien verzoeker niet afkomstig is uit deze deelstaten.
De Raad benadrukt trouwens dat rekening werd gehouden met landeninformatie van de EUAA die dateert van november 2025, zoals uiteengezet in punt 12 van de beschikking, en die dus recenter is dan het merendeel van de bronnen die verzoeker in zijn aanvullende nota aanhaalt. Verzoeker vergist zich waar hij meent dat enkel rekening werd gehouden met informatie van juli 2024.

7. Gelet op het voorgaande brengt verzoeker geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan wat in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

8. Bijgevolg brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig september tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,	kamervoorzitter
T. LEYSEN,	griffier

De griffier,	De voorzitter,
T. LEYSEN	M. MAES TORRES LOREDO